

ΛΕΣΒΟΣ

I

ὦ πού βυθαῖς πάντα θερμὰ τὰ αἰθέρια
 στὰ σμάραγδά σου ἀνάγυρτα, σὰν κρίνοι
 χιονᾶτα περιστέρια πρὸς τὴν κρήνη
 τῆς ἡδονῆς, ἐσένα, τὴν Κυθέρεια
 σοῦ φέρουνε! Ζευγάρια περιστέρια,
 μὲ καημό, πού τὰ ὀγρά τοὺς μάτια κλείνει,
 φιλοῦνται ἀπάνω στὴν παρθένα κλίνη,
 πού κλῆμα μὲ τσαμπιὰ ἡσυχιώνει τὴ στέρια!
 Κι' ὦ κόρη ἐσὺ γλυκεῖα τῆς Μυτιλήνης,
 τὴν ἀκριβὴ σιωπὴ σου μὴν τὴ λύνεις,
 θεῖα ζώνη κεντημένη ἀπ' τῶν Ἰμέρων
 τὰ ματωμένα δάχτυλα· νὰ βάνει
 γύρω σου νέφη ὀνείρου τὸ λιβάνι
 τῶν κινήματων σου ὅλων τῶν ἡμέρων!

II

Μυρωδικὰ τῆς Ἀραβίας θὰ καίω
 πάνω στὴ ροδοστέφανη θυμέλη
 κι' ἀλειμμένα τὰ χεῖλια μας μὲ μέλι
 θὰ διαβάζουν τὸν ἐρωτάρη Ἀλκαῖο
 ἢ τὸν ἰσόθεο κύκνο τὸ Διοκαῖο
 ἀπὸ χρυσῇ περγαμηνῇ! (Τὰ μέλη
 τ' ἀπλερα πρῶτα ν' ἀπλωθοῦνε μέλει
 σὲ κόκκινα χαλιᾶ.) Καὶ μὲ τὸ νέο
 στόμα θενὰ σοῦ δίνω σῦκα, ὅσο ἔχει
 ὁ λύχνος ἀπ' τὸ λάδι φῶς νὰ πίνει·
 κ' ἢ φαντασιὰ στὰ σκοτεινὰ σὰν τρέχει,
 θὰ βάφεται στὸ εὐωδιακὸ ψιμμύθι,
 ὅπου μ' αὐτὸ ψὲς βράδυ τὸ ρουμπίνι
 τὸ φλογαῖτον ἢ ῥόγα σου ἐμιμήθη!

ΚΥΠΡΟΣ

Τῶν δώρων τὴν ἀξιά τώρ' ἄς ζυγιάζ' ἢ
 φούχτα θερμὴ! Στοῦ φεγγαριοῦ τ' ἀλώνει,
 πού τὰ μάγια τῆς νύχτας μεγαλώνει,
 πλῆθος κοράσια στὸ γυαλὸ πλαγιάζει
 προσμένοντας μὲ τὸ ψιλὸ τ' ἀγιαῖ
 τὸ καράβι! Κ' ἐρωτικὸν ἀπλώνει
 ἢ καθεμιά στὸ ναύτη μυροκλώνι
 γιὰ χάρη τῆς Θεᾶς, πού τὶς ἀγιαῖ
 τῆς ἡβης τὸ κοράλλινο τὸ χρόσσι—
 κι' ὅποι' ἀρνηθεῖ σκληρὰ θὰ τὴν πετρώσει!
 Κι' ἂν ξεξωσμένη νιὰ καλεῖ σε ἡ ἴδια
 πὰ στῶν φυκιῶνε τ' ἀριμυρὸ κηπάρι,
 τὴν προῖκα τῆς νὰ κάνει μ' ὅ,τι πάρει,
 σὺ θὰ τῆς πρωτομάθεις τὰ παιχνίδια!